

РЕШЕНИЕ

№ 329

гр. София, 18.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 30.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **14000** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 226, вр. Глава единадесета „Производства за обезщетения“, от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на Държавата и общините за вреди.

С искова молба до Административен съд София – град, от 01.09.2017 г., по повод на която било образувано адм. дело № 9977/2017 г., 44^{-ти} състав М. И. Д. – Б. е предявила три обективно съединени иска срещу Министерски съвет на Република България, както следва: 1. иск с правно основание чл. 1 ЗОДОВ, за обезщетяване на имуществени вреди (сумата от 25 833,33 лв.), за периода от 05.07.2016 г., до 12.05.2017 г., през който е останала без работа, като последица от незаконосъобразен изричен отказ по заявления вх. № 94-00-729/05.07.2016 г. и вх. № 04.01-180/11.07.2016 г., обективиран в Писмо № 04.01-180/12.07.2016 г., подписано от и. д. „главен секретар на МС“, за възстановяването ѝ на длъжността „директор“ на Дирекция „Оперативна програма „Административен капацитет“ (ОПАК), която е заемала преди незаконосъобразното прекратяване на служебното ѝ правоотношение; 2. иск с правно основание чл. 1 ЗОДОВ за сумата от 7000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, през периода от 05.07.2016 г., до 12.05.2017 г., през който е останала без работа, в резултат от отменения изричен отказ, обективиран в Писмо № 04.01-180/12.07.2016 г., за възстановяването ѝ на длъжността „директор“ на Дирекция „ОПАК“; 3. иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за сумата от 2 243, 34 лв., представляваща мораторна лихва за забава върху главницата от 25 833,33 лв., за периода от 04.05.2017 г., до 31.08.2017 г.

Исковите претенции са породени от факта, че Заповед № П-278/26.05.2015 г., с която министърът на финансите е прекратил служебното правоотношение с М. Д. – Б. на длъжността „директор на ОПАК“, считано от 26.05.2015 г. е била отменена с влязло в законна сила на 27.06.2016 г. Решение № 2464/07.03.2016 г. на ВАС, по адм.дело № 7447/2015 г.

С Решение № 193/09.01.2018 г., по адм. дело № 9977/2017 г. 44^{-ти} състав е отхвърлени изцяло така предявените искиове. Това решение е обезсилено от състав на Трето отделение на ВАС с Решение № 16932/11.12.2019 г., по адм. дело № 3504/2018 г. и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав, за което е образувано настоящото адм. дело № 14000/2019 г. К. съд е приел, че ответникът Министерски съвет, конституиран при първоначалното разглеждане на исковата молба не притежава юридическа правосубектност, каквато има Администрацията на МС. В тази връзка с касационното съдебно решение е указано, при повторното разглеждане на делото първоинстанционният съд да даде указания на ищеца: а) „за отстраняване на пречката за допустимостта на производството, свързана с посочването на ответник, в съответствие с разпоредбата на чл. 205 АПК; б) „доколкото от обстоятелствената част и петитума на исковата молба и на уточнението към нея не става ясно, кои са провипораздащите отговорността на ответника факти – само отменения отказ, обективиран в Писмо, изх. № 04.01-180/12.07.2016 г. или конкретни действия или бездействия, или всички посочени, съдът да изиска уточнение във връзка с това, дали претендира настъпването на твърдените имуществени и неимуществени вреди от отменения отказ, обективиран в Писмо, изх. № 04.01-180/12.07.2016 г. или от конкретно действие, респективно бездействие, или от всички тях“. Съобразявайки тези указания настоящият съдебен състав даде на свой ред указания на ищеца, който, посредством упълномощения адвокат Р. И., с молба от 16.01.2020 г. (л. 9 от делото) е заявил, че: предявява три обективно съединени искиове, срещу Администрацията на МС, както следва: обезщетение за имуществени вреди (25 833, 33 лева) за периода от 05.07.2016 г., до 12.05.2017 г.; обезщетение за неимуществени вреди – 7 000 лева; 2 243, 34 лева мораторна лихва върху главница от 35 076, 67 лева, за периода от 07.07.2016 г., до 12.05.2017 г., както и законните лихви. Със същата молба ищецът е уточнил още, че: искът се основава на отменен от Съда (Решение № 7675/05.12.2016 г., по адм. дело № 10014/2016 г.) изричен отказ, обективиран в Писмо, изх. № 04.01-180/12.07.2016 г. „и бездействието или отказ да се издаде искания акт за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност“. На стр. 3, абзац трети от уточнителната молба (л. 11 от делото) адвокатът-пълномощник е „доразвил“ основанията за претенциите, използвайки изрази и словосъчетания, който задължително следва да бъдат цитирани, а впоследствие и тълкувани от Съда, а именно: „претендираните имуществени вреди са настъпили в резултат на незаконосъобразен мълчалив отказ и неоснователно бездействие на ответника при осъществяване на административна дейност, изразяващо се в неназначаване на длъжност; бездействието е следствие от незаконосъобразно бездействие и действие на администрацията на ответника – съответно мълчалив отказ, приравнен на изричен такъв; касае се за обезщетение вследствие на незаконосъобразен мълчалив отказ за назначаване на длъжност, а не за обезщетения, което е нормативно определено, като следва да се има предвид размера, който би получавала, ако е била възстановена на длъжността“. На така направените уточнения ответникът – Администрацията на МС е отговорил писмено (л. 17 от делото), оспорвайки исковите претенции, както по

основание, така и досежно размерите. Изложени са и подробни доводи в тази връзка, като са представени писмени доказателства, в това число: заверен препис на процесното Писмо, изх. № 04.01-180/12.07.2016 г., подписано от и.д. „главен секретар на МС“; незаверен препис на Решение № 3268/15.05.2019 г. на АССГ, по адм. дело № 9978/2017 г., което ще бъде коментирано по – долу.

В настоящото съдебно производство ищецът се явява лично и с адвокат И., като: поддържа исковата молба с направените уточнения; оспорва приложените към отговора от ответника писмени доказателства под номера 11, 12, 13 и 14; ангажира показания на свидетел – К. С. С.; претендира възстановяване на разноски за водене на делото, съгласно списък; представя допълнително писмена защита.

По искане от ищеца Съдът изиска за послужване и приложи адм. дело № 10014/2016 г. на АССГ, по което е постановено Решение № 7675/05.12.2016 г., отменящо изричен отказ, обективиран в Писмо, изх. № 04.01-180/12.07.2016 г. от и.д. „главен секретар на МС“.

Упълномощените от ответника двама юрисконсулти, с писмения отговор, в съдебно заседание и с писмена защита оспорват исковата молба, определяйки я като неоснователна и недоказана. Освен представените с отговора писмени доказателства ангажират и показания на свидетел – К. В. С.. Желят присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като възразяват за прекомерност на адвокатското такова.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност и доказаност на исковите.

Съдът прие като писмени доказателства всички, представени от ответника и приложени към отговора на исковата молба, тъй като същите са относими към възраженията за неоснователност и недоказаност на претенциите, а заявеното от ищеца оспорване не касае тяхната истинност, по смисъла на чл. 193, ал. 1 ГПК

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, съобразявайки заявените с исковата и с уточнителната молба претенции, доводите на страните и доказателствата (писмени и гласни), съдържащи се, освен в настоящото дело и в: адм. дело № 10014/2016 г.; адм. дело № 9977/2017 г. и Решение № 3268/15.05.2019 г. на АССГ, по адм. дело № 9978/2017 г., приема следното.

Исковата молба, след уточненията е процесуално допустима за разглеждане, понеже: вече е предявена срещу надлежен ответник – Администрацията на МС; съответства формално на изискванията по чл. 127, ал. 1 ГПК.

Съдът приема, че:

А/ са предявени от М. Д. – Б. три, обективно съединени иски, съответно: 1. иск за обезщетяване на имуществени вреди (сумата от 25 833,33 лв.), за периода от 05.07.2016 г. (датата на подаване Заявление, вх. № 94-00-729/05.07.2016 г. по чл. 122, ал. 1 ЗДСл., за възстановяването ѝ на длъжността „директор“ на Дирекция „ОПАК – л. 36 от делото), до 12.05.2017 г. (датата, на която се явила да заеме длъжността, след отмяна от Съда на Писмо, изх. № 04.01-180/12.07.2016 г., от и.д. „главен секретар на МС“); 2. иск за обезщетяване на претърпени неимуществени вреди – 7 000 лв., през периода от 05.07.2016 г., до 12.05.2017 г.; 3. иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за сумата от 2 243, 34 лв., представляваща мораторна лихва за забава върху главницата от 25 833,33 лв., за периода от 04.05.2017 г., до 31.08.2017 г.;

Б/ претенциите си ищецът свързва едновременно с: влязло в законна сила на 04.05.2017 г. Решение № 7675/05.12.2016 г. на АССГ, по адм. дело № 10014/2016 г., с което е отменен последвалия в хода на съдебното производство изричен отказ,

обективиран в Писмо, изх. № 04.01-180/12.07.2016 г., подписано от и.д. „главен секретар на МС“; незаконосъобразно бездействие на ответника по заявлението за възстановяване на заеманата преди незаконното уволнение длъжност „директор на ОПАК“, изразяващо се (бездействието) в (цитат); „бездействие или отказ да се издаде искания акт за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност; незаконосъобразно действие, за което вероятно има предвид изготвянето на Писмо, изх. № 04.01-180/12.07.2016 г., подписано от и.д. „главен секретар на МС“, с което ѝ се отказва възстановяване на длъжността „директор“.

Исковете за обезщетяване на вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове на административни органи се разглеждат по реда на Глава единадесета АПК (чл. 203 и сл.), а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Чл. 1 ЗОДОВ постановява, че Държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове на техни органи, при или по повод изпълнение на административна дейност.

За да съществува право на иск за обезщетение по този ред, респ. - за да бъде доказана основателността на такъв иск задължително е необходимо наличието на следните предпоставки, които да са в кумулативна връзка: причинена вреда – (за процесния случай – имуществена и неимуществена); пряка и непосредствена причинна връзка между: незаконосъобразния акт (за случая – Писмо, изх. № 04.01-180/12.07.2016 г., от и.д. „главен секретар на МС“), действие и/или бездействие на административен орган, и настъпилите вреди. Условие за допустимост на иска (чл. 204, ал. 1 АПК) е административният акт да бъде отменен по съответния ред и това изискване в случая също е изпълнено, що се касае до Писмо, изх. № 04.01-180/12.07.2016 г., на което ищецът основава претенциите си. Незаконосъобразността на твърдените от ищеца действие/бездействие, така както са дефинирани, подлежи на установяване от Съда, на основание чл. 204, ал. 4 АПК.

Не се оспорва от страните и Съдът приема за несъмнено, тъй като са налични съответните писмени доказателства, че: служебното правоотношение с ищеца, като директор на Дирекция „ОПАК“ е било прекратено от органа по назначаване, но заповедта му е отменена от Съда, с влязло в сила на 27.06.2016 г. решение, което е породило правото да заяви в срока по чл. 122, ал. 1 ЗДСл. възстановяване на длъжността „директор“, със Заявление, вх. № 94-00-729/05.07.2016 г., адресирано до министъра на финансите; министърът препратил това заявление по компетентност, на министър – председателя, до когото М. Б. подала също молба на 11.07.2016 г. да бъде възстановена на заеманата преди уволнението длъжност; с Писмо, изх. № 04.01-180/12.07.2016 г. (процесното, отменено) и.д. „главен секретар на МС“ е уведомил заявителя, че длъжността „директор на Дирекция „ОПАК“ вече не съществува в длъжностното разписание на Администрацията на МС, като ѝ предложил назначаване на длъжността „началник“ на Отдел „Информация и комуникации“, в Дирекция „Централно координационно звено“, при запазване размера на основната заплата; издадена била в тази връзка Заповед № Н-624/14.07.2016 г., но след като с писмо от 18.07.2016 г. Б. уведомила и.д. „главен секретар“, че държи да бъде назначена на длъжността „директор на Дирекция „ОПАК“ заповедта е отменена със Заповед № Н-648/18.07.2016 г.; с жалба от 12.08.2016 г. до ВАС М. Б. е оспорила мълчалив отказ на министър – председателя по заявленията от 05.07.2016 г. и от 11.07.2016 г., за възстановяване на длъжността

„директор“; жалбата е разгледана по адм. дело № 10014/2016 г. на АССГ, като с Решение № 7675/05.12.2016 г. (влязло в сила на 04.05.2017 г.) е отменен изричният отказ, обективиран във вече цитираното Писмо, изх. № 04.01-180/12.07.2016 г., от и.д. „главен секретар на МС“, за възстановяване на длъжността „директор“.

Спорът по делото е относно това: на лице ли е незаконосъобразно бездействие на ответника по заявлението за възстановяване на заеманата преди незаконното уволнение длъжност „директор на Дирекция ОПАК“, изразяващо се (бездействието) в „отказ да се издаде искания акт за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност; на лице ли е незаконосъобразно действие, представляващо изготвянето на Писмо, изх. № 04.01-180/12.07.2016 г. (отменено), подписано от и.д. „главен секретар на МС“; причинени ли са на ищеца имуществени/неимуществени вреди; съществуват ли пряка и непосредствена причинна връзка между евентуално причинените вреди и незаконосъобразното Писмо, изх. № 04.01-180/12.07.2016 г., от и.д. „главен секретар на МС“, респ. – от действието/бездействието.

На така поставените въпроси настоящият състав на решаващия съд отговаря отрицателно, приемайки исковата молба за неоснователна и недоказана.

На първо място - не се установява бездействие на ответника. Бездействието, по аргумент от чл. 256, ал. 1 и ал. 2 АПК представлява неизвършване на правни и/или фактически действия от страна на административен орган, каквито нормативен акт го задължава да извърши. Каза се, че първото заявление по чл. 122, ал. 1 ЗДСл. е подадено своевременно, на 05.07.2016 г. и още на 12.07.2016 г., в седмичен срок и.д. „главен секретар на МС“ е отговорил с процесното Писмо, изх. № 04.01-180/12.07.2016 г., уведомявайки заявителя М. Д. за практическа невъзможност да бъде възстановена на заеманата преди незаконното уволнение длъжност, предлагайки ѝ друга длъжност. С други думи, не се касае за бездействие, а за отказ да бъде възстановена на конкретната длъжност. Изготвянето на Писмо, изх. № 04.01-180/12.07.2016 г. не може да бъде определено и като незаконосъобразно (неоснователно) действие, по смисъла на чл. 250, ал. 1 АПК, понеже писмото се основава на конкретни правни норми, с които е мотивиран отказът за възстановяване на длъжността „директор на Дирекция „ОПАК“. Освен това, видно е от цитираното по-горе Решение № 3268/15.05.2019 г. на АССГ, по адм. дело № 9978/2017 г. (л. 63 от настоящото дело), което не е било обжалвано от М. Д., че: същата е предявила и иск с правно основание чл. 122, ал. 3 ЗДСл. (недопускане да изпълнява длъжността „директор“), за парично обезщетение, за периода 12.05.2017 г. до 15.06.2017 г., но искът е бил отхвърлен. За това съдебно решение настоящият състав извърши служебно проверка и установи, че приложеният незаверен препис изцяло съответства на оригинала по дело № 9978/2017 г. С решението, като се позовава на влязлото в законна сила на 04.05.2017 г. Решение № 7675/05.12.2016 г., на АССГ, 37^{-ми} състав, съдебният състав (13^{-ти}) по адм. дело № 9978/2017 г. е приел, че: 1. със силата на „пресъдено нещо“ е констатирано, че длъжността „директор на Дирекция „ОПАК“ вече не съществува в длъжностното разписание на Администрацията на МС; 2. от страна на МС е било „извършено всичко необходимо и възможно, в рамките на закона, за изпълнение на Решение № 7675/05.12.2016 г. на АССГ, по адм.д. 10014/2016 г.“, т.е. – решението, отменящо процесното по настоящото дело писмо от и.д. „главен секретар“, изх. № 04.01-180/12.07.2016 г. Настоящият съдебен състав не счита за много ясни мотивите на АССГ в Решение № 7675/05.12.2016 г., по адм. дело № 10014/2017 г. за отмяна на писмото от и.д. „главен секретар“, изх. №

04.01-180/12.07.2016 г., освен това, че писмото „е издадено при съществени нарушения на административнопроизводствените правила (недефинирани) и при неправилното приложение на материално правни разпоредби“ (недефинирани).

Съобразявайки се с горното, настоящият съдебен състав приема от своя страна, че и със силата на „пресъдено нещо“ вече е установено, че ответникът не е бездействал.

В този ред на мисли Съдът приема още, че на ищеца не са причинени от страна на ответника твърдените имуществени и неимуществени вреди, в резултат на Писмо от и.д. „главен секретар“, изх. № 04.01-180/12.07.2016 г.

Претенцията за имуществени вреди, както е определена с исковата молба, е за пропуснати ползи, изразяващи се в неполучени възнаграждения по служебно правоотношение на длъжността „директор на Дирекция „ОПАК“, която се явила да заеме на 05.07.2016 г., след отмяна от Съда на незаконното ѝ уволнение от същата длъжност. Пропускането на ползи, каквото твърди ищецът предполага, при обективно наличие на всички фактически предпоставки за това, той да е бил лишен от сигурна финансова облага, поради незаконосъобразното, постановени от и.д. „главен секретар“, Писмо, изх. № 04.01-180/12.07.2016 г. Възприето е в съдебната практика становището, че: „непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, обосноваващи причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите; преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат - т. е., които са адекватно следствие от увреждането; непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат“. Тъй като пропуснатата полза представлява реална, а не хипотетична вреда, твърдението за причиняването ѝ задължително следва да бъде доказано, но не може да се основава на логическо допускане (предположение). В процесния случай, както удачно се сочи и в отговора на ответника, не може да бъде прието, че отказвайки с процесното писмо да назначи ищеца Д. на длъжността „директор Дирекция „ОПАК“, и.д. „главен секретар“ е попречил тя да реализира финансови приходи, именно в претендирания размер от 25 833,33 лв., за периода от 05.07.2016 г., до 12.05.2017 г. Представени са доказателства, коментирани, вкл. в съдебното решение, отменящо писмото на и.д. „главен секретар“, че едновременно със заявената воля за възстановяване на длъжността „директор“ ищецът Д. е заявила и желание да ползва отпуск, считано от 05.07.2016 г., съответно – за бременност и раждане (чл. 163, ал. 1 КТ) и за отглеждане на дете – чл. 164, ал. 1 КТ. Самото писмо (отменено) не е непосредствената и пряка причина, ищецът да не бъде възстановена на длъжността „директор Дирекция „ОПАК“. В този смисъл се каза, че със силата на „пресъдено нещо“ е признато от Съда, че: към 05.07.2016 г. длъжността „директор на Дирекция „ОПАК“ не е съществувала в длъжностното разписание на Администрацията на МС; от страна на МС е било *„извършено всичко необходимо и възможно, в рамките на закона, за изпълнение на Решение № 7675/05.12.2016 г. на АССГ, по адм.д. 10014/2016 г.“*. Мотивите, относно липсата на пряка и непосредствена причинноследствена

връзка между отмененото Писмо, изх. № 04.01-180/12.07.2016 г. и фактът, че ищецът М. Д. не е била възстановена на длъжността „директор“ на Дирекция „ОПАК“, обуславят и извод за неоснователност и недоказаност на претенцията ѝ за причинени неимуществени вреди, през периода от 05.07.2016 г., до 12.05.2017 г. В първоначалната искова молба претенцията за неимуществени вреди е обвързана с *„бездействие на Администрацията на МС“*, като причина ищецът М. Д. да понесе *„страдания, негативни емоции, причинили психически стрес и несигурност от невъзможността да отглежда децата си в нормална обстановка“*. С уточняващата по настоящото дело молба е дефинирана същата причина. Предвид изложените по – горе мотиви за липсата на: незаконосъобразни действия/бездействие; пряка причинна връзка между отмененото писмо и невъзстановяването на длъжността „директор на Дирекция „ОПАК“, не може да бъде приета за основателна и претенцията за неимуществени вреди. Независимо от това, ищецът, при задължението за доказване на твърденията, на които основава исквете си, не установи и не доказва да е претърпял неимуществени вреди, свързани именно с действия/бездействие от страна на Администрацията на МС и/или с Писмо от и.д. „главен секретар“, изх. № 04.01-180/12.07.2016 г. Показанията на свидетеля Т. А. (сестра на ищеца), разпитаната при първото разглеждане на исковата молба, по адм. дело № 9977/2017 г. са очевидно пристрастни, абстрактни (неконкретизирани). С оглед на това Съдът приема да ги дискредитира. Свидетелят К. С. дава показания, касаещи изцяло действията на ищеца М. Д., свързани с явяването ѝ в съответната сграда на МС, за да демонстрира желанието си да постъпи на работа, след като е била възстановена от Съда на длъжността „директор на Дирекция „ОПАК“. Тези показания не допринасят за доказване претенцията за неимуществени вреди.

Неоснователна е и претенцията по чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за сумата от 2 243, 34 лв., представляваща мораторна лихва за забава върху главницата от 25 833,33 лв., за периода от 04.05.2017 г., до 31.08.2017 г., понеже неоснователен и недоказан е искът, в частта за обезщетяване на имуществени вреди (пропуснати ползи).

В обобщение на горното Съдът приема, че исковата молба, така както е предявена, изцяло е неоснователна и недоказана. Независимо от този изход на спора, на ответника не се дължи юрисконсултско възнаграждение. Съгласно § 6, ал. 1 ПЗР на ЗОДОВ (ДВ, бр. 94/2019 г.), разпоредбата на ал. 4, чл. 10 от същия закон, касаеща възможността ищецът да бъде осъден да заплати в полза на ответник – юридическо лице юрисконсултско възнаграждение, е приложима само за иски молби, предявени след 03.12.2019 г. Процесната искова молба обаче, е от 01.09.2017 г., поради което е релевантна хипотезата, очертана в разпоредбата на чл. 10, ал. 2 ЗОДОВ, досежно текста „...Съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството“. Нормата е специална, по отношение тази на чл. 78, ал. 8, изр. първо ГПК, която не следва да се прилага субсидиарно. В хипотезата на чл. 10, ал. 2 ЗОДОВ, при отхвърлена искова молба, предявена преди 03.12.2019 г., в тежест на ищеца се присъждат само

разноските по делото, в които обаче не се включва адвокатското или юрисконсултското възнаграждение.

Водим от гореизложените мотиви и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, вр. чл. чл. 203 – 205 АПК, чл. 10, ал. 2 и ал. 4 ЗОДОВ, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна и недоказана предявената от М. И. Д. – Б. искова молба, против АДМИНИСТРАЦИЯТА НА МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ НА РБ, за обезщетяване на: имуществени вреди, в размер на 25 833,33 лв., за периода от 05.07.2016 г., до 12.05.2017 г., през който е останала без работа, като последица от незаконосъобразен изричен отказ по заявления вх. № 94-00-729/05.07.2016 г. и вх. № 04.01-180/11.07.2016 г., обективиран в Писмо № 04.01-180/12.07.2016 г., подписано от и. д. „главен секретар на МС; неимуществени вреди, в размер на 7000 лв., за периода от 05.07.2016 г., до 12.05.2017 г.; мораторна лихва за забава върху главницата от 25833,33 лв., за периода от 04.05.2017 г., до 31.08.2017 г., в размер на 2 243, 34 лв. Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: